

Cô Đơn

Vành Khuyên

Cả đời tôi sợ nhất cô đơn (lão, chỉ mới sống nửa đời). Tôi sợ đứng giữa đám đông, chung quanh tiếng cười và niềm vui bao rộng mà tôi chỉ thấy có mình mình, nỗi buồn và những suy nghĩ riêng mình có. Tôi sợ trong dancing club, tiếng nhạc, tiếng trống lời ca rộn ràng mà trong đầu tôi vẫn là những tiếng thờ dài. Tìm đâu, tìm đâu, một con người, một niềm tin, một nguồn vui trong cuộc đời giữa cái xứ sở xa lạ này ... Tôi biết tìm đâu đây ?

Bà chị tôi chẳng bao giờ nghe tôi than nhưng như đi guốc trong bụng tôi, một ngày chị bảo "Ê Trâm, bạn tao có đưa em trai bằng tuổi mày cũng chưa bỏ bịch gì ráo, tao nói tao cũng còn có mày chưa có gia đình, nó nói tao hỏi mày, nếu mày chịu, nó kêu em nó gọi mày, được hông." . Tôi nghe tím mặt vì tự ái Lâu rồi mới về thăm chị, đây là lời hỏi thăm hay là sự lo lắng hoặc là một sự cứu rỗi cho tâm hồn cô đơn của tôi đây. Tôi giả vờ thản nhiên "Nè chị, bộ trên mặt em, chữ ế rõ lắm sao mà nói gì thấy ghê, chị bỏ ý định đó đi nha, sẽ nhờ chị khi cần hả." Nói xong với chị tôi như vậy, tôi nghe có tiếng cười đắc thắng trong lòng, buồn quá mà danh dự cũng còn giữ được chút đỉnh, đâu cũng là niềm hạnh diện, đã cô đơn từ lâu, thêm chút nữa đâu sao ...

Bà chị tôi trấn thêm "Đời lúc mày nói chắc em bạn tao có mấy con rồi, thôi đi shopping hông? " Tôi ra chiều chán nản, "Chị đi đi, mới đi hôm qua, chỗ nào sale đâu mà mua!" ...

Chị tôi nguyệt tôi thật dài "Mày chán thiệt đó, tao còn chán mày đó, tao đi tí tao về " ...
Tôi không vừa "Cám ơn, cũng chỉ cần chị nói vậy ... " .

Chẳng biết từ bao giờ, tôi tập miễn dịch với những lời chê bai từ anh chị em, đầu tóc chải cho có lệ, quần áo cũng mua đấy nhưng chẳng xứng hợp, có lẽ khi tinh thần không có thì có mặc lụa là chẳng nữa con người cũng trông bệ rạc lắm hay sao ấy

Tôi rút ra tờ báo Tiền Phong bỏ tôi đặt theo tháng từ trong bàn ra, nằm xuống chiếc ghế salon, mở ngay tìm mục Kết bạn Thư Tín. May mà bà chị tôi đi rồi Mắt tôi lướt qua hết trang thật nhanh, tôi nhận ra tôi chỉ coi cho vui, tìm hiểu xem mình đang ở trong tình trạng báo động nặng nề tới cỡ nào Cũng có lúc, tôi thật quan tâm đến một mẫu rao, không cần là nam hay nữ, những lời rất là chân tình và ý tứ.

Tôi có nghe và rất tin vào một châm ngôn đại khái là như vậy khi mình muốn tìm một con người ra sao thì mình hãy là một con người như vậy Tôi biết tôi còn đang đi tìm chính con người của mình, bản chất, vóc dáng mình muốn mình có hay muốn đạt tới Trong lúc này đây tôi còn chưa biết mình là ai thì làm sao tôi có thể chọn cho mình một người được.

Cô đơn mãi là cô đơn thôi nhưng đâu cứ phải có một người bên cạnh là hết cô đơn đâu . Hình như trong tôi có cái gì trống vắng, 5 năm sau ngày rời quê hương đã trôi qua, tôi từ một cô gái rụt rè nhút nhát, chẳng biết mình sẽ làm được gì trên cái xứ sở này tôi trở nên dày dạn hơn nhờ vốn sống ngoài đời và từ trường học.

Ngày mới qua, tôi dán mắt vào những cuốn phim bộ Hồng Kông , những chuyện bắn giết của xã hội đen, những mối tình dang dở và trắc trở của những cặp vợ chồng, tình nhân trong đó. Tính cách của một xã hội phương Đông dường như không còn thích hợp với những gì tôi học từ nhà trường phương Tây nữa Người phụ nữ phải tự coi thường mình khi một lần dang dở, phải sống khép kín, không tôi không nghĩ như vậy, ai cũng hoàn toàn có quyền tìm kiếm cho mình một cơ hội thứ hai trừ khi mình không muốn và xã hội không có

quyền lên án họ. Tôi tin vậy đó và rất mạnh dạn bảo vệ ý kiến của mình . Tôi không muốn học ngành y tá như cha mẹ tôi mong vì tôi không có khả năng và cuối cùng tôi đã đi theo ngành khác.

Xã hội phương Đông trong quan niệm của cha mẹ tôi có lẽ sẽ cho tôi không biết vâng lời cha mẹ nhưng xã hội phương Tây cho tôi cái quyền tự do hành động theo khả năng và sở thích của mình. Mong rằng một ngày nào đó cha mẹ tôi nhìn thấy tôi thành công trên lĩnh vực tôi đang theo đuổi sẽ mừng cho tôi và hiểu được cho tôi tại sao tôi đã bỏ qua mong đợi của họ .

Vậy mà sao tôi vẫn còn khắc khoải và cô đơn đã ... 5 năm có đủ cho một cuộc lột xác không ? Tôi đứng trước mọi người vẫn là cô gái da vàng, mũi tẹt, nói tiếng Anh không chuẩn. Tôi hiểu dù có vào một tiệm Mỹ sang trọng đến đâu, tôi có ra vẻ là mình có tiền, tôi cũng không thể nào quên tôi xuất thân từ một cô gái nghèo từ một thế giới thứ 3. Tôi thật không muốn hoàn toàn nhập vào thế giới này, xã hội này. Tôi như đang trong quá trình gạn lọc, thu nhận những cái mới, cái đúng đắn, và đồng thời không tự đồng hóa mình với người dân bản xứ. Tôi đang đứng trước bao nhiêu là chọn lựa, quá trình này có khi dài đến cả cuộc đời, trong đó tôi muốn tôi bao giờ cũng vẫn là mình, một cô gái Việt Nam nên những trăn trở hiện tại có tính cách quyết định lắm cho những gì tôi sẽ bảo vệ và những gì tôi sẽ bỏ đi để cuối cùng tôi không còn thấy sự cô đơn trong cuộc sống nữa ...

Từ khi định được hướng đi của mình trong đời là phải gìn giữ bản sắc dân tộc của chính mình ở một xứ sở xa lạ , tôi trở nên mạnh dạn hơn khi tham gia vào các cuộc vui hay hội chợ tại vùng mình đang sống.

Tôi chỉ đi như thưởng ngoạn những lúc có thời gian nhưng cảm giác lạc lõng vẫn còn đâu đó. Do việc làm và việc học của mình quá bận rộn tôi chưa tìm được thời gian cho mình để trở về cội nguồn văn hóa mà từ đó tôi đã ra đi để có thể sống lại con người của tôi ngày nào ở quê hương. Đồng hành với tôi trên những con đường tới trường và tới sở không chỉ là những bài nhạc VN, tôi cũng rất ưa chuộng nghe những dòng nhạc tình cảm ngoại quốc của những ca sĩ rất quen thuộc với tôi như Gloria Estephan, Whitney Houston... . Tôi hiểu được trong một vài lĩnh vực, tình yêu, tình bạn và đời sống, con người dù ở bất cứ nơi nào trên trái đất đều có tiếng nói chung ..

Tôi bỗng thấy mình trong họ và họ trong mình, những bài nhạc đã động viên tinh thần tôi, và tôi hiểu ra chẳng phải mình tôi, ngay cả những người dân ở đây cũng cô đơn, cũng lạc lõng. Tôi dường như đồng cảm hơn với cuộc sống và cũng từ đó tôi tự thấy sự cô đơn tự đáy lòng mình bớt dày vò hơn.

Tôi đọc lại những bài thơ mình viết về cô đơn mà thấy sợ. Tôi vẫn không hiểu sao mình viết vậy lúc đó, nhưng có lẽ lúc này cô đơn đã bớt nặng nề hơn rất nhiều nên nỗi sợ hiển hiện chẳng? Cũng là những dòng khắc của thời gian trong quá khứ, tôi thật không thể nào quên được :

Từng mảnh đời vụn vỡ
Trong cuộc đời bơ vơ
Làm nên bao phố chợ
Trong không gian ơ hờ

Ném tôi giữa chợ đời
Cuộc đời cứ thế trôi
Tôi mảnh đời lang bạt
Bị cuốn đi toi bời

Cho tôi hỏi đời này
Còn bao lâu nữa đây
Chấm dứt mảnh đời tôi
Đang vụn vỡ từng ngày ...

Thật sự, tôi chưa từng nghĩ đến cái chết để trốn tránh sự cô đơn nhưng nói cho thật lòng, sống mà cô đơn, lạc lõng, không tự biết mình là ai trong cuộc đời thì có sống cũng như chết ... nhưng có tệ vậy không ...

Nơi nào đó cõi lòng
Cô đơn vẫn xâm chiếm
Như một tấm khăn liệm
Trải lên xác tâm hồn

Viết vậy rồi thôi, tự nhiên viết ra rồi đỡ lắm. Có lẽ trở về nguồn gốc, chính là trở về cách viết và thể hiện con người mình và tâm hồn của mình bằng chính tiếng mẹ đẻ .

Có lẽ nhờ vậy mà hôm nay tôi đã bỏ lại được sau lưng cái cảm giác trước đây:

Cô đơn mãi theo tôi
Như hình và như bóng
Chợt thấy mắt mình nóng
Tôi khóc tội đời tôi ...

Cảm giác cô đơn ấy hôm nay với tôi đã xa thật là xa, xa lắm rồi